

Publicerad 2009-07-03 22:38 av HQ

Eko 1985

Solen speglade sig i daggen
Gruset knastrade mot gummisulorna
Det var vår
tiden då barfotabarnens fötter ännu ömmade

-Jag vet inte vem jag är längre
rösten gjorde en reva i den häggdoftande dimridån
och gav nytt bränsle till den ilande ryggraden
Isblå läppar gjorde sitt bästa för att inte brista
när hon under tystnad lade sin arm över hans axlar

Svalorna kryssade över den blekrosa himlen
och vinden böjde kronblad på sin väg över ängen
Men isen runt hans lungor låg alltjämt tjock
varje enskild cell var frostbiten
Hon hade slutat söka ord i trädkronorna
luften räckte inte till

-Det värsta är. . .

Och så föll snön

. . . att jag inte är pappa längre

landade som ett gnistrande täcke
över daggkåpens mjuka blad

-Jag gillade att vara pappa

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren HQ med Poeter.se id #4091 innehar upphovsrätten